CLINICA GILLETTE

(ab iis visa qui transierunt)

«Clinica aegrotos curat. Communitas curae homines sustinet.»

I. Clinica

Memini matrem meam narrantem quomodo, annis 1960, cum me paritura esset, clinicae paucae essent et valetudinarium aegrotis esset; itaque locum optimum quem potuit ad id faciendum elegit: domum suam, in lecto suo.

Statim ut natus sum aderat mulier, quam obstetricem vocabant, quae matri meae dixit me bene exisse — et, si mater me nollet, se me domum secum ducturam esse.

Mater mea eam oculis percussit. Sed fortasse obstetrix nesciebat me numquam unius tantum mulieris futurum esse, sed omnium mulierum quas conventurus essem; et viginti annis post ad domum eius ivi. Vir sum fidei. Eam fallere non poteram.

Hoc exordium non est ironia litteraria neque iocus. Unum tantum significat: clinica, ut locus, nova est. Non ab Aegyptiis ad nos descendit, neque ab Assyriis aut Babyloniis. Est tantum fructus systematis sanitatis quod ex morbo mercaturam fecit et ex medicamentis suis notam mercatoriam.

Numquam valetudinaria substituere quaesivit, quae institutum manent; aegrotum tamen semper adduxit ut crederet se, solvendo, plus habere posse — optimum.

Quidam loci munus implent. Alii facultas fiunt.

Dies erat quo clinica in urbe mea inaugurata est: prima sui generis quae indicem integrum offerre poterat, totam medicinam complecti valens, saltem fundamentalem — medicinam hominum communium, ut ita dicam.

Tres medici primarii nominati sunt, qui structuram medicam aedificaturi erant. Postquam colloquia habuerunt ad medicos conducendos, in cubiculum se incluserunt ut sententias de modo eligendi inter se conferrent.

Quae sequuntur refero non ut veritatem, sed ut noir — mihi narrata a grege amicorum medicorum qui modo e systemate sanitatis Italico recesserant, qui ea nobis venditoribus narrare solebant ut nos ad risum moverent, et ut sciremus eos quoque suas historias habere.

Fabula quam ego ipse fabulam atrii existimo, una ex illis iocis amaris quibus medici ipsi de aliis medicis loqui solebant — genus mirum et singulare, cui ne felis quidem meae curam iam committerem.

Eam scribo non ut sententiam iudicis, sed ut imaginem quantae diffidentiae homines communes iam reposuissent adversus medicinam quam iam non suam esse sentiebant.

Sic narrabatur. Natu maximus e tribus — vir qui etiam sub vetere regimine laboraverat — dixit se explicaturum esse quomodo novi medici eligendi essent, per id quod principium numeri tres appellabat.

Si medicum inveneris qui multum intellegit, eum ad medicinam generalem mitte: ibi, experientia adiuvante, plurimis quaestionibus per se respondebit.

Si mediocres inveneris, capaces sed non egregios, eos in conclavibus chirurgicis colloca: ita, cum aperiunt, vident quid inveniant et discunt id corrigere.

Et eis qui parum intellegunt, aut qui commendati a factionibus et ab indicibus collocationis adveniunt, ea munera da ubi — ita iocus crudelis ferebat — naturae paene omne opus eorum loco relinquitur.

Haec erat versio atrii, scilicet. Et ut omnis fabula atrii, minus de medicis dicit quam de iis qui eam narrabant: de quam parva fide eis relicta esset.

Et sic clinica nata est. Veram eius experientiam aegroti fecerunt; et de ea soli vivi loquebantur — ii quibus fortuna favuerat, non ii quos infortunium tetigerat. Et cum omnia in peius verterentur, clinica Septentrionis — cuiusvis nationis —

meliorem partem repraesentabat: quia Septentrio semper divitias et industriam evocavit, et ibi pro cura solvere speciem praebet eam meliorem esse.

Deinde manicomia criminalia clausa sunt, et clinicae psychiatricae natae sunt — postea ad morbos neurologicos conversae. Non iam soli insani publice declarati curabantur, sed alii quoque morbi.

II. Epilogus

Clinica aedificium est. Communitas curae aliquid amplius est.

III. Pagina Auctoris

Hoc opus non est mandatum.

Non est venditum.

Non est factum quaestus causa.

Scriptum est ut testimonium perhiberet de pretio restitutionis, de dignitate humana et de necessitudine inter homines.

Sola merces quae petitur est dollarium symbolicum — non ut pretium operis, sed ut testimonium communis studii erga culturam curae, spei et officii.

Ferdinando